

Sy-li spěwał,  
Pilnje džěłal,  
Strowja će  
Swójbny statok  
A twój swjatok  
Zradny je.

Za staw sprócný  
Napoј mócný  
Lubosé ma;  
Bóh pak swěrný  
Přez spar měrný  
Čerstwosé da.



Njeh ty spěwał  
Swěrnje džěłal  
Wšědne dny;  
Džěń pak swjaty,  
Duši daty,  
Wotpočń ty.

Z njebies mana  
Njeh éi khmana  
Žiwnosé je;  
Žiwa woda,  
Klž Bóh poda,  
Wokřew će. P

## • Sserbske njedželske łopjeno. •

W Budyschinje, 20. januara 1924.

Čižycy a naklad Šmolery: knižičiči, tčejnje a knižatnje šop. družst. s wobm. ruč. w Budyschinje.  
Wužadža wóždu šobotu a placzi na měšaz 5 šlotych pjenjełtow.

### 2. njedžela do tšjoch kralach.

Psalm 8, 2—10.

Wot Anjesoweje kražnosće w tutym zlyhm čašku po Tšjoch kralach blyšimny profetowe słowo: kražnosć teho Anjesa sřha-  
dža na tebi, šo dopjelni. Bože šlónčzko, kotrež je hody šesřha-  
džako, psches šwět šwěczi a šwět na w'chitkich štronach psche-  
kražnicž chze. Čłowjek pak je tež kaž šwět, šwět w małym.  
A tež tutón šwět, haj tutón šwět ma šo psch. de wšchěm psche-  
kražnicž. Nasch psalm nam požaje, kač čłowjek kražnosć Božu  
šchpiheli kač šo w nim a na nim šhwalba tšjopenicžkeho Boha  
šjewi. Šdž šo to tež se štarotestamentškim šlowami a š džěla  
tež se štarotestamentškim šlohami štanje, dha je to wšchał wjele  
šódne, dokełž nješměny jenož jenicžy na wumóženje špomnicž,  
a pschi tym na w'chitko druge šabycž, šchtož je Bóh tón Anjes ša  
naš čžinił. W katechizmu šu niz jenož drugi a tšeczi, ale tež  
šprěni artifel šteji. Tola pak tež tutón našch psalmi nowotesta-  
mentške myšle w šebi ma. W nim nam pschod woczi štupi  
čłowjek jako šwěđł kražnosće Božeje, pschetož, wón je:

1. knjes šemje,
2. džěcžo Bože, a
3. herba njebiešow.

1. Pohladaj t njebiešam. Njelicžene šwěšdy po šwojich  
jim pschiměrijenych pucžach šhodža a bjes šónza šu dalošće nje-  
bieškich rumow. Nowe šwěth, podobne na našču šemju, šo  
štworja, wšhitke, podobne na našču šemju, šako mrěja. Po-  
šhladaј dele t šemi! Tam šo wšhitko mjertwi š małymi a wulkimi  
šwěrijatami we wšchelakornych špostawach, ptaši pod njebiešami a  
ryby w morju — šajke to žiwjenje, šajke šylne mozy, kotrež šu

jenotliwym špožčene! A wšchšche teho w'čeho šako knjes  
čłowjek šteji. Wón njebieške šakonje pschepytuje a pucž šwěšdow  
šnaje, roška'owacž drje njemóže, šchtož je wot wšcheho špocžatka  
šem psches Boži šorjad do špredka špostajene; jemu pak ničžo njeje  
špotajne, a hđež ničžo njewidži, tam jcho mudry duch wjele wu-  
šhledžuje. Ššylnišchi hacž wón tyžazy šwěrijatow šu, dlěje hacž  
wón jich wjele žiwych je, ale tola wšchitko šo jcho boji, hđž šo  
špožaje a psched jcho ruču tšchepjeta. Wón do šwojeje šklužby  
štaji šchumjaty wětr a blyštowe šchřě, žórlatu wodu a mormu  
šřaku; šwěrijata a rostliwe šwólniwje abo nješwólniwje jemu šku-  
ža. Tamny šwětny mudry Šophokles ma šprawo, hđž špraji:  
wjele mózneho je na šwěcže, ničžo pak móžnišche njeje, hacž čło-  
wjek. A šóždy létštok še šwojim špocržowanjom we wědom-  
nosći a šó'nacžu čłowjekowu móž šowjetšchi; pschezo bóle šo  
knjes šemje ščžini.

Š čžeho pak to wšchitko wužadža? Š teho, šo je čłowjek  
šnamjo Bože, š teho, šo Bóh jemu žiwý dych do noša duny. Šeho-  
dla je jcho móž tač wulka, dokełž je duchowna, dokełž na Božim  
šporjedže wotpočžuje. Čłowjek, wot šemje wšaty, je šehodla knjes  
šemje, dokełž je Bóh to tač chžyl, jcho knježštwó je šehodla šwěđ-  
čženje kražnosće Božeje. Wšchitko je Bóh pod jcho nohi špodač.  
Šlónčžnje tež wšchitka wědomošć a wšchitko šó'nacže, tež hđž šo  
pschecžiwó Božemu šjewjenju ššpeczi, ničžo dalšcheho njeje hacž  
šlób w šhwalobnym špěwje pschirody: Anježe, našch Anježe,  
kač kražne je šwoje mjeno po naščeј šemi.

2. Šo pak šu lute štarotestamentške myšle, kotrež šu w na-  
šchim psalmje wuprajene, a šako je šral Dawid tutón psalm  
t šwojeј šaršje špěwał, šehdy je drje tež jenož šajke myšle měł.  
Šež hđž wš mozy mlódych a čžěšchnych džěczi šěčžěšche, dha drje

na nicžo dale njeje myšliti, hačž na to, so dnrbi hižom džito cžlow-  
skeho naroda, džito cžlowjeskeho byčža wot naroda hem njewě-  
rijazny a hanjerjam hubu satylacž. Ale nimamy dha my jako  
kšyčzenjo, jako džeczi noweho sakonja na nowotestamentisku  
huboscž, na nowotestamentisku hnadu myšlicž, na kotruž naž  
starotestamentiski jkóž dopomni? Sdnyž je stary flub sečen pschi-  
chodneho sboža, dha tola blisko leži, nětk, hdyž kmu do šwětku  
pschičli, nětk, hdyž mamy te kubla same, starotestamenty te myšle  
do šwětku noweho fluba stajicž. A njepołaže naž to flowo:  
„Je rta młodych a cžěšchnych džeczi by ty mój jakožil“ — na  
džeczi, kotrež Jesuša, jako do Jerusalema sacžhnjeske, witachu  
spěwajo: Gosianna hynaj Dabitowemu, kšwaleny budž, kiž pschi-  
dže w mjenje teho Anjesa! Gosianna we wyškosčiji! — na  
džeczi, kotrež je Jesuž žohnowal tehdy, jako je ruzny na nje po-  
ložil a dženka hiščeže, hdyž w šwjatej kšyčzenizy je šwjeczi  
k Božim džecžom, i kotrychž modlitwow, i kotrychž wěru je šebi  
mój pšichotowal a šebi hiščeže pschihotuje pschecžiwu njepšche-  
čelam šwojeho njebieskeho kralestwa? A nima šwět wschittkich  
tych sa džeczi a njerosumnych, kotřiž hiščeže dženka to wšitko  
wěria, šchož w bibliji steji, kotrež powjesče a wěrnoscže sa džec-  
čaze bajki ma? Nje je to našcha najwjetšcha kšwalba, našche naj-  
wjetsche wjekele, so kmu Bože džeczi, džeczi wulkeho Božeho do-  
ma? Haj, tu je cžlowjet tež šwědk krafnoscže Božeje; pschitož  
Jesuž je naž k Božim džecžom činit, kiž šu se šwojej džecžazej  
wěru, se šwojej džecžazej pošlučnosčju, se šwojej džecžazej na-  
džiju mójne wójsto pschecžiwu wschittkemu njepšchecželstwu šwěta;  
na tutym džecžazym waschnju šo jeha krafnoscž šjewi.

3. Šchož paž najwjetšche je, to šwjaty spēwač wupraji se  
šlowami: „šcho je cžlowjet, so ty na njeho špominasch a cžlow-  
ski hyn, so jeha domachpytasch Ty budžesch joh' matu kšwilu  
dacž wot Boha wopučženeho byčž, ale i cžěščju a i krafnoscžju  
budžesch joh' kónowacž“. Tu pósnujemy, so kmu herbojo nje-  
bješow, kotřiž budža junu w Božim kralestwje žiwu, powołani  
k cžěšnej kónje jeha krafnoscže. Wulka je hižom ta hnada, so  
šmemy Bože džeczi byčž, kiž kmu tež w zusbje tuteho šwěta w do-  
mach pola teho Anjesa šwojho Boha. Wjetscha hiščeže budže  
ta hnada, hdyž budžemy w pschekrafnjenym šwětle jeha šmil-  
nosčž kšwalicž.

So Bóh naž, hačžrunje kmu hrěčhizy a wot njeho wotpad-  
nyli, šbóžnych čini, to je jeha hnada a šbóžna wola, kotruž je  
wot špocžatka šwěta měl a kotruž wón wuwjedže, hdyž je tež wjele  
šadžewkow, a i tym budžemy najšpěšchi šwědkojo jeha krafnoscže,  
hdyž šo jemu džakujemy w njebieskach. To paž tež tu hižom činiemy:

Tuž pschiindže k njemu i wješelom,  
Džak jemu i kšwalbu dajče  
A i rosčaknjnym woblicžom  
Tón kšerlusch šaspěwaječe:  
Bóh wschitko derje šapocžnje,  
Tež wschitko mudrje wuwjedže.  
Čěšč Bohu Anjesaj dajče. Šamjen.

## Wješ Boha na šwěče.

Špišala Kristina R o y o v a.

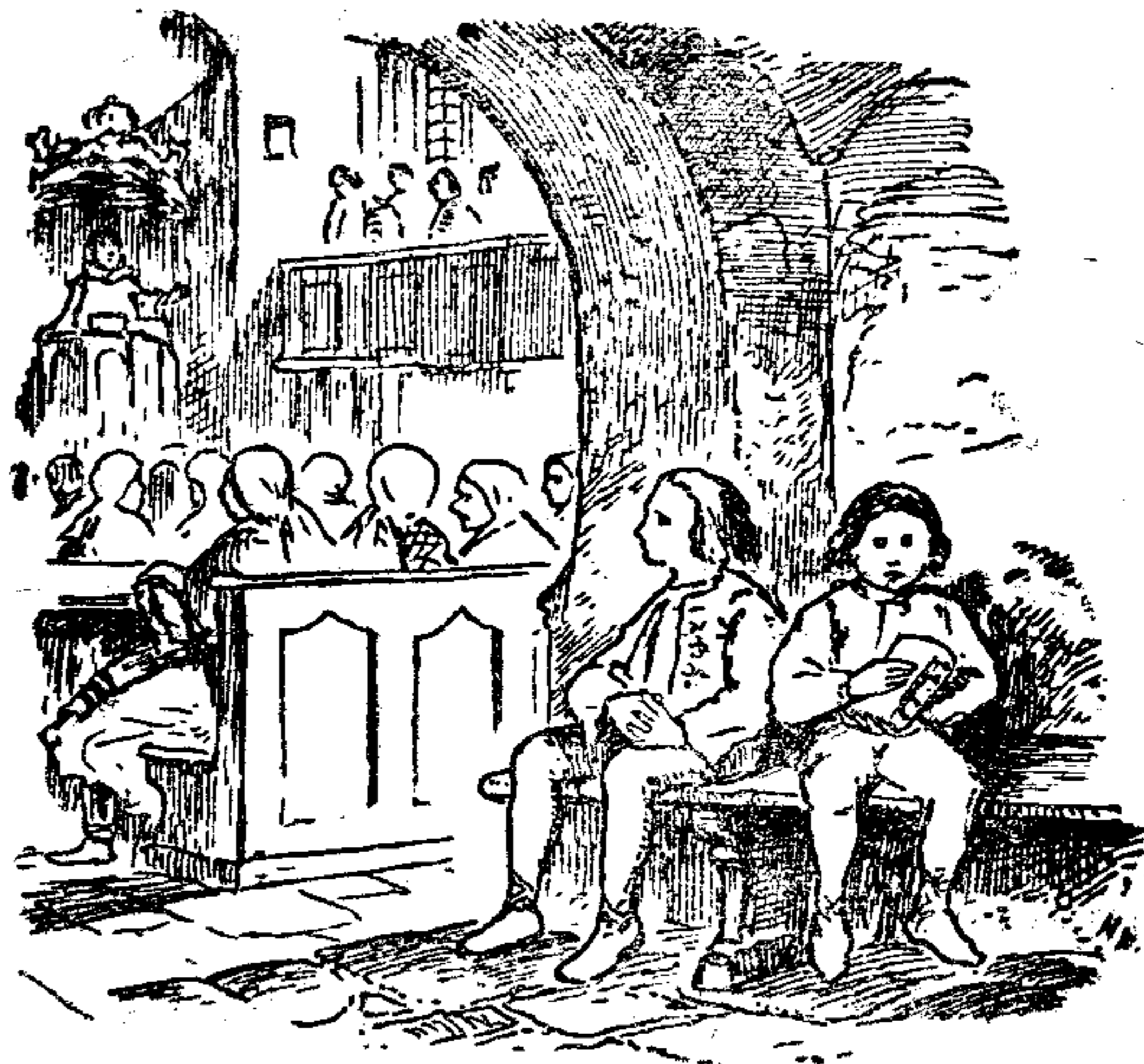
### VII.

Haj, taž njepytaj, ani kaž šo šyma pominy, ani kaž  
šo nalěčžo pschibliži.

W tutym lěče njewjeseleske šo Martinko taž jara na na-  
lěčžo a to šchule dla a to tehodla, so potom šašo njemóž šche  
šemschi kšodžicž. Ach, jako bě w našymje k přenjemu rasej do Bo-

žeho domu šupil a šo na pošlednju ławku šydnyl, njewjedžeske,  
do kotroho kónža to najpředny hladacž. Bě runje šermušchny  
šwjedžen a i dobom tež žnjowy džakny šwjedžen. Na šwěčnikach  
a na woltarju šwěčžachu šo šwěžy; piščežele džěchu, ludžo spē-  
wachu; knjes šarač předowasche, so šu to něhdy čašy byle, w ko-  
trychž šo ludžo nješmędžachu šhromadžowacž, so bychu Bohu šlu-  
žili a Bože flowo čžitali; potom paž šo jim dowoli, tutón dom  
twaricž. Woprowdže bě po prawom, so šo džakowachu; pschitož  
njech je Bóh tež wschudžom a wschudžom ludži widži a šlyšči, bě  
to tola něšcho dobre, so mějachu tajki šhromadny dom, w kotrychž  
jich nichtón njemoleske. Mójžachu tu Anjesaj Jesušej wšitko  
powjedacž, šo džakowacž a prošecž, a mójžachu tež wo Bosu  
wschitko šlyšecž. Potom dopomni knjes šarač na to, kaž bě Bóh  
tuto lěto na poli a w šahradach bohate žohnowanje dač. Mar-  
tinko by najradšcho i hložom pšichložowal, a, jako bě na kónžu  
wopor, myšleske šebi, so ma, šo džakujšo Bohu woprowacž, a wu-  
špny wschitke šwoje krajarje i mēšcha, hačž runje bě čžyl šebi  
wschelake malicžoscže sa nje kupicž.

Wot teho čžaka njestomdži ani jemu njedželu w Božim do-  
mje. Tola k hólzam na kubju nochžyske hicž. Bě i rošhorjeno-  
ščju widžal, kaž šo tam čžahachu, štokachu, kaž tam šebi šchulo-  
tachu. Radšcho šedžeske i šožtom na ławzy sa proščrjom špo-  
dy škhoda blisko pschi durjach. Tam jeju nichtón njemyleske.



Nutrnje mójšchtaj pošluchacž na to, šchož knjes šarač pře-  
dowasche; mójšchtaj šo modlicž, a hdyž šraty kšerlusch spēwachu,  
mójšchtaj jón i hlowny šobu spēwacž, pošdžicho tež i šožkomeje  
knížki. Někotry ras šu šo žony sa Martinkom wobrocžile; mēje-  
ške hlož kaž wóncžl, haj kaž hudžbu lěšow, taž rjany a čžisty;  
a spēwal je pschego Bohu i žplej dušchu. Bě radoščž, hólzow wi-  
džecž, kaž to čžistaj a pěknje šhotowjenaj hromadže do Božeho  
domu džěšchtaj a šo čžishe, kaž šo to ša tajke šwjate mēštno pschi-  
šluscha, na šwoju ławku šydnyschtaj. Ludžom budže to pobra-  
čowacž, pschestanjetaj-li. —

\* \*

Nětk pschikhadžeske nalěčžo; Martinkowy radoštny čžak bě  
nimo. Ale i nalěčžom pschiindže do wšy žu'y pucžowal, mējeske  
Ššwjate Pišmo a wschelake druge knihi na psch-dani. Duzy  
psches wješ pschiindže tež k hěžny paštyřkow. Widžeske, kaž tu  
hólzaj šamaj bydleschtaj a pošydnny šo pola njeju; poščičžičhtaj  
jemu wot šhlěba, kotryž bě jimaj wčžera dótkowa dača. Pošaso-  
wasche hólzomaj wschitke šwoje knihi a wschelake pěknje wobrašy.  
Pytnyschi, kaž rady by Martinko měl tajki maty Nowy Šakon,  
kotryž by šebi mašl šobu na polo wsacž, a šo njemējeske pjenjeshy  
ke kupjenju, dari jomu tajki a kóždemu hiščeže maty wobrašl.  
Na Martinkowym bě namolowane njebo a běly hólbit, kotryž  
w šwojim pyšku liščil njekšeske, na kotrychž bě se šotymi pišmi-

lami napišane: „Ja lubuju, kóšij mje lubuja, a kóšij mje sahe pytaju, namakaju mje“. (P'chikl. 8, 17.)

Na Jožkavym bě wěnz pólnych kwětkow a w nim napišane: „Daj mi, mój hyno, k'woju wutrobu!“

Martinko njemóžesche k'o dosč nahladacž a dosč nacžitacž t'ch rjanych k'lowow.

„Niz wěrnó“, r'ekny wokolonoscherrej, „to r'eka, so Anjes Jesuš mje lubuje a so k'o, hdyž jeho pilnje pytam, tež mi da namakacž? A Wón k'ebi wot naž žada, so Jemu k'woju wutrobu damoj?“

Dolho rosrěčowasche k'o wokolonoscher' s hólzomaj; móžesche k'edy dowotmowjecž na wšchě te praschjenja, kotrež Martinko sa njeho mějesche. Martinko nashoni wjele wo Anjesu Jesušu a wo tej druh'j semi a wo wěčnym žiwjenju.

Esi dny p'cheywasche wokolonoscher' wo wšh; k'oždy wjecžor wopyta hólzow. A jako wotpucžowasche — bě to runje k'obota — njebesche jemu Martinko jeho wulki wacžot hacž do města. Sacž runjež k'o jemu tež ramjenjo pod jeho czežu shibowasche, njeby tola pol k'wěta sa to dač, so móžesche junkrócž Eswjate Pišmo ajesč; tuto njebě jemu pschecžeske.

„Pucžujcže s Bohom Anjesom, pschecžeske!“ pschecžesche wokolonoscherrej. „Njech Wam Anjes Jesuš pomha, so bysčecže wšchitko pschedač! So bychu k'ebi tola prawje wjele ludži Eswjate Pišmo kupili, so bychu w nim cžitali a njebyli žawi jako bjes Boha na k'wěcže!“

„Daj to Bóh Anjes, mój hyno! Rhodž jenož k'wěru sa Anjesom Jesušom, doniz njepschindže, so bychmoj k'ebi mohloj tam psched jeho woblicžom ruky sawdacž! A Martinko, by-li k'o ty tež hubjenšcho měč na k'wěcže, troschtuj k'o tola s tym, so Anjes Jesuš praji: „W mojeho Wótza domje je wjele wobhdlenjom; hdy by tomu tak njebylo, bych wam městno pschihotowal. A hacž bych tam schoł wam městno pschihotowacž, dha wšchač chzu sažo p'chincž a waš k' k'ebi wšacž!“

Martinko k'ubi, so k'ebi tole spomjatkujcže a, jako chzysche wokolonoscher' jemu na to pucž saplacžicž, sapocža skoro plafacž:

„Telko dobreho scže na mni cžinil, tu Eswjatu Knihu a wobra'aj scže namaj daril a ja nochzyl Wam sa to ničžo k' woli scžinicz?!“

Wokolonoscher' majtasche hólza, scžeže jeho k' k'ebi, hladasche jemu do rjaneju cžorneju wocžow a wokolšha jeho na jeho rjane cžoko kaž dobry nan lube džecžo. Tak k'o dželischtaj.

Dolho hišecže k'edžeche potom Martinko na hromadže k'amjenjom pschi pucžu, sa nim hladajo; wěresche, so tak kaž tutón dobry muž tež jeho ras njebjeski Wótečez k' k'ebi scžejnje. Něč wjedžesche, kaž jemu to tam budže.

(Pofracžowanje.)

## Zyrkej a stat.

S nowin k'ebi wucžitamy, so chze nowa sakska wyschnosč drugi pucž hieč hacž dotalne pošlednje wyschnosče; jeje minister kulta dr. Kaiser je prajil, so sakasanje schulskeje modlitwy a podobne njsbožomne a njeprawe wufasch k'wojich prjedownikow w sastožnstwoje sběhnje; pschi wšchěm pač dyrbi k'o k'wobodnosč wucžerjom kaž wucžomžow schlitacž. Tež k'o ewangel'kim džecžom dowoli, na zyrkwinych, wot statow wjazh njepschipschnatych, k'wjedženjach Bože k'lužby wopytowacž. Politika njedyrbi k'o wjazh do schule a do schul'kich naležnosčow tykacž. — Tole je něšcto, schtož by dawno hižo tu byčž dyrbjalo, jeli so k'mě Sakska k'obu wo

tym r'ecžecž, so je demokratiska w tym smyšle, w kotrymž chze tuto k'owo srosunjene byčž. S tym k'o k'chescžianskim starschim a k'chescžijanskim, wošebje tež ewangel'skim, poddanam Sakskeje ničžo njedari ale skónčnje něšcto da, schtož bě jim hacž dotal s njeprawom sapowjedžene. Nadžijomnje to njech tak wostanje a wěz k'o dale po tutym pucžu rošwirwa! Tuta nadžija wšchač nam dženska hišecže tak jara wěsta njeje; k'my tola na wobstajne pscheměnenje a na trajazu njewobstajnosč wyschnosčow w Sakskej swucženi. Tola njech je; schtož w přenich dnjach noweho l'eta we wězach „stat a zyrkej“ h'omichmy, je sa naž na k'oždy pad swje-kelaze! Sa to chzemy džakowni byčž a tutón džak psches to wopofacž, so, schtož samožemy, cžinimy, so by to hišecže l'epje bylo, pschede wšchěm, so by k'o nač lud k'am bóle a bóle wobrocžat k' Bohu a k' wěre a tak na tón pucž pschichot, po kotrymž k'o tež s tajseje cžěmnoty, w k'ajsež je nasch lud, tola hišecže hacž k' k'wětu pschecžisčecžich. Tule k'wěrnje a wěrnje k'obusutkowacž, je k'wojaty nawdatol k'oždeho jenotliwego, kotryž chze hišecže k'chescžan byčž. Něšměsch tole wšcho „nusy“ pschemostajicž, k'o troschtujc s tym, so nusa wucži k'o modlicž. Ně, pscheco nima tuto k'lowo prawje. Sa nusa, kotraž w Jesušowym cžaku a dale po jeho k'chizowanju židowski lud tyschesche, njeje židowski lud wjazh nawucžila, k'o modlicž, njeje jón wjazh k' Bohu wrócžo dowjedla — kaž je to w prjedatowšich l'istotkach nu'a tak někotry ras cžinila. — A tola bě ta nusa tehdy wjetšha hacž nusa nascheho cžaka a luda; wošebje b'echu dawki tehdy wo wjele wjetšche hišecže hacž nětkle te, na kotrež k'o w naschim ludu nětkle tak jara skorži. Židowski lud njedóndže p'ches to wšcho k' modljenju, k' pokucže, k' Bohu, ně, wono pschindže l'eta 70 po k'hr. n. a s nim sahuba: Eswjate město, haj templ k'o k'nicži a lud jako tajki tež! — To wšcho r'eka: njepschemostajcže wšcho tej nusy, cžinicz! cžinicz, schtož samožecž, so by to nasch lud bóršy k' temu k'wětu pschichot, kotrež tež nad nim hišecže je, a jemu sažo k'wěcžicž chze, mohlo to herwat tež s nami hinač byčž. Wuměnenje sa to wšcho pač je, so ty k'am hižo w tutym k'wětle k'hodžijch, t. r. sa ty s teje wěry k'o, kotraž je to žiwe hromadubecže a jednocženstwo se žiwym Bohom!

## Wadžich k'ebi bibliju?

Šhinesojo k'u jara škupi a lubuja pjenjes psche wšcho. Tuž k'ebi tež njemóža myšlicž, so schto schto cžini bjes saplacženja. Tuž bu ras k'chescžan wot k'wojeho k'uboda praschany: „Telko pjenjes je tebi mišionar dač, jako ty k'o k'checžicž dasch? 50 hriwnow“ „Ně, wjele wjazh“, r'ekasche wotmowka. „Esnano 100 hriwnow?“ „Hišecže wjele wjazh.“ „Zyžaz hriwnow?“ „Wjele wjazh.“ „Telko dha?“ Šichscžan wotmowki: „Wjele wjazh, hacž by tamna hora hódna byla, by-li wobstala žyle se flota a se k'lěbra.“ Šóhan to nochzysche wěricž, tola tam pokasasche na k'woju bibliju a džesche: „Slaj, tutu knihu k'ym dostal a ta je mi wjazh hódna, džižli wšchě poklady k'wěta; pschetož mona pokaze mi pucž k' Bohu, k' Ebožnikaj a k' wěcznej šbožnosčej.“

## S bliska a s daloka.

„Eserbske p'ewarste“ to je nětkle k'obu to, wo cžož dže we „Eserbskich Nowinach“, w naschim njedželniku a k'erbšej šjawnosčej. Eserbsku šjawno'cž, kotraž k'o pschi wšchěch rošprawach w „Pomhaj Bóh“, „Mižionskim Požole“ a w „Eserbskich Nowinach“ pschemalo sa to šajimowasche, wubudžicž a bóle sa tutu wulžy wážnu wěz šajimowacž, bě mój wotpohlad, jako w pošled-

nich čítkách našich nježdělskeho kopjeńka, wot 44. čítky 1923 hem, někotre fěrľu'che t. f. Urbana wosjewich. Šsamo tole by sšoro hjes wuspěcha wostalo, njeby-li t. f. Urban se šwójim popleónim wužadanjom na kónzu lěta, čzo. 52, tak rjez t tomu nufowal, se šwójim mēnjenjom, so wšchitzy pschihlohuja. Šo w šerb'kej předarškej konferenzy s nim wšchitzy psches jene njeběchu, bē wšchaf šjawne, dolhož šo s tutym praschenjom sabērasche. Wokadni a lud pschedewšchem a čzi, kotsiž njeběchu hačž dotal t předarškej konferenzu šobudžēlali, dyrbjachu šo pať tať pať hi nať t šlowu samostwecž. To je šo nětko tež sta'lo w „Ššerb'skich Nowinach“, kotrež šu pschecželniwje, kaž tež hewať, šwój drohi rum tutej rosmolowje pschewostajite. Bē štrach, šo šo s přēnjej wotmolowu t. f. Urbana, kotruž w Šs. N. poda, čzo. 3, rosmolowa do wopacžnych kolijow fuli — njebē mjenujzy po mojim mēnjenju tajšeho wobšaha a tajšich šlowow, kaťkuž šebi tuta šhutna a wulzy wažna wēž žada. — Tola je mi, jaťo by tuton štrach nimo byl a rosmolowa a rošhadžowanje šo w tych kolijach dale kulalo, na kotrychž jo chyzchmy mēčž, jaťo pokasťi t. f. Urbana wosjewichmy. To špōšnatwam s dalšich dopiškow, kať s teho, kotryž dženka, 12. 1., s pjera t. f. Schwjele w „Šs. N.“ čžitam, čzo. 9. Tuž tať dale a tuž tež nětko pilnišcho do přēdka w pschedželanju dotalnych fěrľu'chow a tež tych, kotrež mēle nowe špēwarške wobohacžicž. Dostadne a rošhadne pra'chenje pať šo njech bōrsh šobu rošriša, mjenujzy, hačž maja šo potom nowe a dotalne špēwarške šhromadnje trjebacž, a jeli to, kať mamy tole smōžnicž. Ššchi něččičich wobšteinoscžach mōže tu jenož rēlacž: Wono dyrbi mōžno byčž, wobej kniřh šhromadnje wužiwacž, a šaťo pať: nowe abo porjedžane špēwarške dyrbja tať berje šhotowane a wobdžēlane byčž, šo je tež našče džēczi a džēczi-džęczi rady lubje trjebaju a tež w dalšich lētach trjebacž mōža! Tute praschenja maja šo bōrsh dorosšudžicž, dofelž šo po jich rošhadženju wulki truch dalšcheho džēla šložuje! — Šo mojim nawjedženju je w ludu žadanje a je tež nusne, šo šo s našchimi špēwarškimy něšchto stanje; a dofelž dyrbimy tola s nowoh' čžičecžecž, dofelž šu nimale wšchē dotalne rošpschedate, je nětkle tōn wofomil, šo šo to stanje. Tuto žadanje ša někaťim porjedženjom a polēpschenjom špēwarškich šo wošebje tež w tym šjewja, šo šo wošebje rad fěrľu'sche pošlednjeho pschidawka špēwaja — w nim mamy hižo wot t. f. Schwjele žadane fěrľu'che, kať „Twať, o moja duřcha!“ čzo. 832 a „Puřchče mje, puřchče mje!“ čzo. 856 — a dale s teho, šo šo pscheje, šo bychu šo tež hišchče druge fěrľu'che špēwale a tuž špēwarškim pschidake; tole pošlednje žadanje šjewja šo čzi wošebje pschi domjazych nutroscžach a bibliřkich hodžinach. Šotajřim to žadanje, šo bychu našče špēwarške šo někať porjedžate a powjet'chile, to tu je! Tole wošebje t wotmolowje tym, kotsiž nochžedža ničžo w tym wjedžecž. Wo to tamne to dže: Šať? kať porjedžecž? — niž kať „kōnžowacž“? — A na to njebē s přēnjej dopiškow w Šs. N., čzo. 1 a 2, tať rjez ničžo šlyšecž. Šchťož čže tutej dobrej wēzy šlužicž, njech s kritiku dotalneho džēla tež pschego poda to, šchťož je lēpsche abo tola dobru radu a špomožne pořimoh t temu, kať to wošebje t. f. Schwjele w čžikle 9 Šs. N. čžini. Šo šo žhla naležnosčž šerbštemu ludēj w šjawnej šhromadžijnje pschedpoložzi, bē tydženja tu hižo našpominjene. — Tať jeno wup'odži tuto žhle džēlo a prózowanje a wojowanje s Wožej pomozu ně'chto, šchťož našchemu šerbštemu ludēj t žohnowanju, Bohu Šnje'ej pať t čžescži. — Še mōžno a pschegu šebi tež, šo je přjedy hačž tute ryncžki 20. januara čžitajch, tež tajšeho plōdneho džēla wjazzy a wjele do šjawnosčže date.

Redaktor.

**Rořacžicžanska wokada mējesche w šandženym lēče 1923**  
nēhdže 510 ewangelskich duřchow. Wulřchčenych bu jenož 8 džęczi

(1922: 14), mjes nimi bēchu trojniki; njemandželske njebē žane. Wērowanjow mējachmy jich 9 (14), mjes tuthmi dwē, p'chi kotrymajž šo ewang'lskej mandželskej s katolskimaj na čžaf žiwjenja šwajasa'chtaj. Ššchēženřki šlub wobnowi jich 8 (10) džęczi, na pačzerje řhodži jich 13 s 8. řchulřkeho a 13 s 7. řchulřkeho lēta. Š Wožemu blidu štupi jich 568 (590) w Wožim domje, domach wužiwasche Wože wotřasanje jich 20 (13), wšcho šhromadže po tajřim 588 (603). Š tuteho žiwjenja wotwofaných a na našchimaj pošhriebni'chēzomaj pošhowaných bu jich 10 (11). Mimo teho pošhowachmy katolske njemandželske morwe narodžene džęcžatko; mjes semrēthmi bē jich 5 mandž'lskich, jena wudowa, jedyn młodženz, kotryž bē šo pschi kumpanju tepil, a 4 džęczi, mjes nimaj bratsřikaj s trojnikow. Školleky a šberki do jeneho řlicžicž, nima žaneho smyřka, dofelž bē pad nēmskeje řritwň w řandženym lēče wulki; wopor na Šřoch řralow bē 14 100 řr. wunjeřt a bē tola wo wjele wjetřchi hačž jena s pošlednich kollektow, kotrež po billionach licžachmy. Lēřka je šo ša miřionřtowo mjes pošhanami woprowalo 68,18 řř. řr. Mimo kollektow je šo bohacže dawalo ša našch Woži dom, kotryž mōžachmy řnutřka dospōtnje wobnowicž, hdyž bēchmy lēto přjedy řřechu — tež řařku — a šwonřowne wobnowili. Dawali šu pjenjeřh a žito a nimo teho darmo šobudžēlali. Šehorunja nawda šo wošebithy dobrowōlnny dawř ša nusne pošřebnosčže a wudawřki wořadhy w žicže a pjenjeřach, kotryž našchej malej wořadže řmōžni, s najmjeřřcha to najnusniřche řapřacžecž a tať porjadne wořadne žiwjenje řdžeržecž. Jedyn přjōdřpiřany a jedyn dobrowōlnny poručeny žyřtwiny dawř šo šobu na tutu šberku woblicžičej, pošledni ša 1923 bu řberany; tež dalšche dawřki dyrbja šo porjadne řaťo řberacž. Š wořadnymi wobdžēli šo tež t. kollator po šwójim na tuthych wošebithych řberřach. — Š hōdam je našchim pošřebnym a wořamocžyňym tōn řas wobradžala našcha młodžina, darniwje pošpjerana wot řarřichich, řospodarjow a řospōřow. Šodowne dary šo powjetřchichu p'ches hōdownu kollektu kať psches amerikanřki dar byřwřch'ho wořadneho. — Nařcha młodžina, řiž šo hačž řem jenož hdyř a hdyř na řarje šhromadžowasche a to a tamne wutwjedže, je šo w minjeňym lēče řjednocžila do dwēju wotdžēlow, ša młodnych hōlgow a ša młode holzy, šhromadnje pať wošebje hōdy šwjecžesche s wošebithym hōdowňym wuhotowanjom. — Njech tež tuto nowe lēto našchu wořadu namaka řwēřnu Bohu Šnje'ej a jeho řraleřtww a jeho šlowu w lubosčži a wēřje a tať žohnowanu! (Šřchirunaj tež rošpratowu w 1. čžikle tuteho lēta!)

## Wistownja.

M. w Š. řa 3. po Šp.

E. w B. řa 4. po Šp.

Šřch ispomnjenje: Redaktor ma: „Postřchedřonta Dresden 2874“ a „Gemeinde-Girokonto Lōbau 34“. Šřchego je „Pfarrer Karl Würgat'ch, Rostik, Post Weiřenberg, Ša.“ Wudžēłki, kotrež dyrbja njedželu we kopjeńku byčž, dyrbja wutoru přjedy w Šsmolcřez řnihicžičšchēřni byčž; tehōdla dyrbi wšcho, šchťož šo redaktorej řčjele, pōndželu rano, lēpjē njedželu, pola redaktora byčž. Na to čžyli čžescženi šobudžēlacžerjo ředžbowacž tež tchōdla, dofelž šo nětkle psches pošř řakomdženja řawinuja; pošř halle s wjet'cha na řjecži džēř redaktorej dopiřy pschijnjeřh.

Redaktor.

Šamolwity redaktor: řarať Wyrřacž w Rořacžicžach.